

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 90

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 38

Tinguda el dia 24 de febrer de 1982

SUMARI

S'obre la sessió quan falta un minut per a un quart de sis de la tarda.

El M. H. Sr. President anuncia que la sessió ha estat convocada per a tractar específicament, i votar, si escau, la conveniència que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 de la Llei 44/1981, del 26 de desembre, del Pressupost General de l'Estat per al 1982. Indica també el procediment que se seguirà per al debat (p. 2516).

En nom del primer dels Grups proposants, el del PSUC, té la paraula el Diputat I. Sr. Borja (p. 2516). En nom del segon, el d'Esquerra Republicana, intervé el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 2518). Pel tercer dels Grups proposants, el de Convergència i Unió, pren la paraula el Diputat I. Sr. Alavedra (p. 2519).

En el torn corresponent als Grups que no han intervingut en el debat, li pertoca de parlar en primer lloc, al representant del G. p. de Centristes, Diputat I. Sr. Capdevila (p. 2520). En segon lloc ho fa, pel G. Socialista, el Diputat I. Sr. Martín i Tóval (p. 2522).

Després seguit es procedeix a la votació, i l'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat és aprovat per 99 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció, amb la qual cosa s'obté la majoria absoluta necessària (p. 2523).

S'aixeca la sessió quan manquen sis minuts per a dos quarts de set del vespre.

S'obre la sessió quan falta un minut per a un quart de sis de la tarda. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat dels membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i els Honorables Consellers Adjunta a la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació sobre si escau que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 de la Llei 44/1981, del 26 de desembre, dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1982.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta sessió plenària, la número 38, ha estat convocada per a tractar específicament, i votar, si escau, de la conveniència que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 de la Llei 44/1981, del 26 de desembre, dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1982.

D'acord amb l'article 41 de l'Estatut d'Autonomia vigent, és requisit previ per a interposar un tal recurs un dictamen del Consell Consultiu, i aquesta sessió ha estat demanada, d'acord amb la Llei del Consell Consultiu, amb l'article 10, per tres Grups parlamentaris, conegut ja prèviament el Dictamen del Consell Consultiu elaborat a demanda del Consell Executiu, de manera que el Parlament, si ho decideix, està facultat per a interposar l'esmentat recurs.

Per al debat se seguirà un procediment similar al que ja s'havia seguit en una proposta d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat l'any 1980. És a dir, se seguirà bàsicament el que determina el Reglament per als debats de totalitat. Hi haurà una intervenció, un torn a favor, d'un dels Grups proposants, de quinze minuts. Després podran intervenir els altres Grups proposants durant deu minuts cada un.

Si algun Grup desitja exercir un torn en contra, disposarà de quinze minuts. Si no és així, els Grups que no hauran intervingut anteriorment podran intervenir deu minuts cada un.

Si hi havia torn en contra, procediria un torn de rèplica dels representants dels Grups proposants, i del qui exercís el torn en contra. Si no hi ha torn en contra, no hi haurà rèpliques i es passarà directament a la votació.

Recordo als senyors Diputats que, perquè l'acord sigui vàlid, cal la majoria absoluta.

En nom dels tres Grups proposants, per al torn a favor, té la paraula el Diputat senyor Borja.

El Sr. BORJA : Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, ens trobem davant d'un possible recurs d'inconstitucionalitat que afecta una qüestió especialment tècnica, com són els pressupostos de l'Estat, i que afecta una qüestió a què, lògicament, un Parlament autònom ha de ser especialment sensible, que és la descentralització de l'Estat cap als ens locals. Pot sorprendre que Grups parlamentaris, com és el cas del PSU, que són absolutament favorables a potenciar els ens

locals, presentin recurs davant d'un article dels Pressupostos que, en principi, apareix com a favorable a aquesta descentralització.

Jo voldria, en aquesta breu exposició que faig en nom del Grup parlamentari que primer va proposar de presentar aquest recurs, primer, molt ràpidament, donar una argumentació tècnica-jurídica de per què ens sembla que cal presentar i que cal votar aquest recurs i, en segon lloc, donar una argumentació política sobre l'oportunitat d'aquest recurs.

Primer, ja és sorprenent que una norma que té un caràcter estrictament de règim local, que és atribuir al Govern de l'Estat la possibilitat de transferir funcions o de delegar la gestió de serveis i activitats als ens locals, aparegui com un article dels Pressupostos generals de l'Estat. No sembla que correspongui ni al caràcter de llei —car és una Llei molt especial; és una Llei de Pressupostos generals de l'Estat— ni tampoc al procediment, també especial, amb què es debat i s'aprova a les Corts de l'Estat una llei pressupostària. Això sol sembla que ja ens portaria a considerar amb gran recança tècnica i política aquest article.

En segon lloc, i anant a un contingut més material de l'article de la Llei, es parla de transferir funcions i de delegar la gestió de serveis i activitats. Transferir funcions, senyores Diputades, senyors Diputats, no sé massa bé el que vol dir. És un terme jurídicament imprecís; es parla, en tot cas, s'hauria de parlar de transferir competències, perquè transferir funcions permet una laxitud que no correspon a una Llei que, d'altra banda, delega en el Govern, després, la seva total aplicació.

Això té un doble inconvenient —aquesta possibilitat de transferir funcions— que a mi em sembla que s'ha d'entendre o es pot entendre com transferir competències: primer, des del punt de vista polític —que segurament és el més important—, que afecta l'ordre, la jerarquia entre l'Estat —l'Estat central—, la comunitat autònoma i els ens locals. És a dir que ens trobem que hi ha comunitats autònomes com la catalana, com la basca, com la gallega, com l'andalusa que tenen atribuïda la competència exclusiva del règim local. Atribuir també al Govern de l'Estat la possibilitat de transferir noves competències als ens locals, com a mínim, com a mínim, és alterar l'ordre jeràrquic, la relació normativa i executiva entre l'Estat central, la Comunitat Autònoma i els ens locals, i és fer possible la incoherència en el moment que a tot Espanya, i especialment a Catalunya, cal ordenar les Administracions locals; és a dir, nosaltres —i això, tornarà a sortir, segurament, en aquest debat— tenim l'obligació estatutària d'organitzar una Administració local basada en municipis i comarques; no és una possibilitat, és una obligació que tenim. Si entrem en aquest camí que el Govern de l'Estat, d'una manera indiscriminada, sense obeir a cap principi de coherència transfereix competències als ens locals, s'organitza un caos considerable.

D'altra banda, aquesta delegació que les Corts fan al Govern es fa sense especificar cap principi, sense especificar cap criteri, cap directriu —per a agafar les tres paraules màgiques; «principis, bases, directrius»—; és a dir, es fa sense respectar el principi de legalitat que la nostra mateixa Constitució fixa, estableix, i aquesta laxitud de la delegació arriba fins i tot a atribuir al Govern la possibilitat de fixar en cada cas quina legislació serà aplicable a la matèria objecte de la transferència o de la Delegació.

Si la Comunitat Autònoma és dipositària de la competència de règim local, i fins i tot de la competència exclusiva del règim local, és evident, senyores i senyors Diputats, que és a la Comunitat Autònoma a qui correspon apreciar en cada cas l'interès de transferir competències als ens locals.

Es podria dir que aquest article de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat es dedueix del famós article 149.1.18 de la Constitució, en què l'Estat té la competència exclusiva de fixar les bases del règim jurídic de les Administracions públiques, però és evident que aquí no es pot aplicar aquest article constitucional, ja que, en primer lloc, no s'hi especifica cap principi o criteri concrets, és a dir que permeti deduir que és una base, sinó que és una delegació genèrica del Govern; en segon lloc, les bases de règim jurídic s'adrecen a les Comunitats Autònomes per al seu desenvolupament mentre que aquí ens trobem davant d'una delegació al Govern perquè transfereixi directament competències o funcions a les Administracions locals.

No seria lògic, d'altra part, des d'un punt de vista ja més polític que, en el moment en què en les mateixes Corts de l'Estat s'està elaborant —ja és en Ponència— una llei bàsica de règim local, per la seva banda, el Govern comencés a transferir competències independentment d'aquesta llei de règim local.

I, al mateix temps, som conscients que, si volem superar la uniformitat, l'uniformisme de les Administracions locals, malgrat el 149.1.18, sabem —i el Tribunal Constitucional ho ha reconegut en la seva sentència del 28 de juliol de 1981, la sentència sobre les Diputacions— que aquestes bases de l'Estat han de permetre opcions diferents quant a organització, quant a competències dels ens locals. Si permetem que el Govern de l'Estat transfereixi competències indiscriminadament als ens locals, tornem a caure en una aparença de descentralització, en l'uniformisme, que sabem que sempre ha estat el gran recurs del centralisme.

Penso que la mala consciència, segurament, del legislador ha portat aquesta clàusula que sorprèn, que és estranya, que és atribuir, d'altra banda, al Consell Executiu de la Comunitat Autònoma la possibilitat de vetar la transferència o la delegació. I em sembla que tampoc políticament, tampoc jurídicament, no és admissible. En primer lloc, és una limitació que es posa a l'acció del Govern de l'Estat, que, o té competència i no es pot atribuir al Consell Executiu de la Comunitat Autònoma un dret de veto a l'exercici d'aquesta competència, o bé no té competència i, aleshores, cal una llei orgànica per a atribuir-la-hi, aquesta competència.

També és un buidat inconstitucional d'una atribució, d'una competència d'aquest Parlament, que té la competència de legislar sobre el règim local, i que és qui ha d'apreciar, en cada cas, els criteris per a la distribució idònia de les competències i que és qui, en tot cas, ha d'atribuir al Consell Executiu de la Generalitat la competència per a considerar idònies o no idònies aquestes delegacions o aquestes transferències. És a dir, és una doble falta a les competències d'aquest Parlament en la mesura que se li treu una competència de legislar, que és exclusiva, sobre el règim local, i, d'altra banda, s'atribueix al Consell Executiu de la Generalitat quelcom que només aquest Parlament podria atribuir-li.

I, al mateix temps, situa el Govern de la Generalitat, situa el Consell Executiu de qualsevol Comunitat Autònoma

davant d'una tessitura de coacció, perquè, en cada cas, no podrà decidir què convé que facin els ajuntaments, que facin les comarques, etc., en el marc d'una legislació clara, sinó que, en cada cas, haurà de decidir si està d'acord o no amb allò que el Govern de l'Estat ha decidit que tinguin, que exerceixin els ajuntaments o altres ens locals. És a dir, haurà de decidir, en cada cas, o bé d'oposar-se a unes mesures del Govern de l'Estat —que aleshores donarà la sensació que s'oposa a la descentralització— o bé de donar-les per bones, fent-se responsable d'una política de caos polític, de caos administratiu.

Doncs, aquesta és per a nosaltres, per al nostre Grup l'argumentació tècnica, i jo voldria afegir-hi alguns elements d'argumentació més directament política. Voldria dir, en primer lloc, que nosaltres, des d'una posició de principi favorable a la descentralització, a la transferència de les competències màximes possibles als ens locals d'una delegació —cosa que és molt més evident encara— d'activitats, de gestió de serveis cap als ens locals, espontàniament seriem favorables que, fos com fos, vinguessin més atribucions als ajuntaments, vinguessin més atribucions, més competències als ens locals.

També podríem dir que, com a partit, com a Grup parlamentari que és a l'oposició respecte al Consell Executiu de la Generalitat, no estem, ni de bon tros, satisfets de la política del Consell Executiu de la Generalitat en aquest camp; és a dir, una política molt migrada des del punt de vista legislatiu, car tots sabem que no s'ha tirat endavant una llei del Govern local de Catalunya, que està pràcticament paralitzada la Llei d'Organització i Divisió Territorial. És a dir que ens trobem davant un Consell Executiu que no legisla en aquest camp, per voluntat política, per dificultats, pel que sigui i que també a nosaltres ens sembla, i sembla a molts municipis, a molts ajuntaments de Catalunya, que tampoc no té la suficient sensibilitat, la suficient voluntat de potenciar, d'estimular l'exercici de l'autonomia local.

És a dir, nosaltres, per tant, som crítics i volem deixar clar que, si fem aquest recurs, no és, diríem, perquè donem un vot de confiança incondicional al Consell Executiu de la Generalitat per monopolitzar la política local, sinó perquè ens sembla —com diré immediatament— que no correspon globalment als interessos de l'autonomia i de l'Estat de dret a Espanya i a Catalunya que un article com aquest vagi endavant. Perquè, senyores i senyors Diputats, pensin que el Govern de l'Estat té una temptació. Jo no sé si, en fer aquest article, ha pensat en aquesta temptació, que és la d'enfrontar les Comunitats Autònomes amb els municipis. I aquest article permet l'enfrontament sistemàtic, permet jugar contínuament amb els municipis contra les Comunitats Autònomes, amb les Comunitats Autònomes contra els municipis.

Em sembla que els Consells Executius de majoria relativa o de minoria més gran tenen una altra temptació, que és la de limitar les atribucions dels ens locals pensant que, d'aquesta manera, s'enforteixen. Un article d'aquesta mena contribueix també a excitar aquesta temptació; el fet que els Consells Executius, de la Generalitat o d'altres Comunitats Autònomes, prenguin una posició de principi enfrontada a la descentralització dels ens locals, que tampoc no convé, ni a l'autonomia ni al procés democràtic a l'Estat espanyol ni a Catalunya.

I, d'altra banda, aquí a Catalunya ens trobem amb la necessitat de reestructurar els ens locals, segons un principis que són

constitucionals, que políticament són necessaris, de descentralització i de diversitat. A Catalunya s'han d'establir municipis i comarques —ho diu l'Estatut. La sentència del Tribunal Constitucional, referida a les diputacions, diu, amb tota claredat, que en un cas com el català en què s'han de constituir comarques, és necessària una redistribució de competències, treure competències als municipis, treure competències a les diputacions, per a donar-les a aquests nous ens. Si el Govern central, sense encomanar-se a ningú, sense seguir cap principi ni criteri establert per llei, al marge de l'activitat parlamentària legislativa d'aquest Parlament, també inicia un procés de redistribució de competències entre els ens locals, el caos polític i administratiu el tenim assegurat.

En conclusió, nosaltres, perquè pensem que l'article 28.1 és tècnicament inconstitucional, perquè pensem que políticament és negatiu per al desenvolupament coherent de les autonomies i per a l'ordenació de les administracions locals, perquè pensem que no garanteix més competències als municipis, sinó que garanteix més caos i més uniformisme, i perquè pensem que és un entrebanc a l'obra legislativa, tant d'aquest Parlament com de les mateixes Corts, que han de fer la Llei de Règim Local, pensem que es convenient fer aquest recurs i que seria desitjable que fos aprovat per tots els Grups parlamentaris, per tal com ens trobem, no davant d'un problema partidista ni tan sols davant d'un problema específicament autonòmic o d'una determinada visió de l'autonomia, ens trobem davant d'un problema que és tècnicament mal resolt i que perjudica no només el desenvolupament autonòmic de Catalunya sinó la construcció de l'Estat de dret a tot Espanya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pel segon Grup proponent, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya pujo a aquesta tribuna per a sostenir la necessitat de presentar recurs d'inconstitucionalitat a l'article 28 de la Llei 44/1981, de 26 de desembre, dels Pressupostos Generals de l'Estat per a 1982.

El tema és certament complex i delicat i, d'entrada, haig de dir que no es tracta pas de minvar cap de les potestats i competències de les administracions locals. Del que es tracta, al contrari, és d'un respecte escrupolós a l'ordenament jurídic existent. Per això, dins d'una perspectiva extremadament tècnica, exposaré els punts que, al nostre criteri, els més importants punts que, al nostre criteri, verifiquen i sostenen la necessitat d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, punts, d'altra banda, coneguts però que el Grup subscriu i que ara fem públics.

Primer, l'article 28, paràgraf Tercer, de la Llei de Pressupostos, estableix que per a les delegacions o transferències a les corporacions locals de les Comunitats Autònomes caldrà l'acord favorable del Govern autonòmic. Per tant, el tràmit d'aquest acord, a dreta llei, interromp la decisió del Govern central, i això vol dir que, de manera indirecta —si es vol—, el Govern central està transferint una facultat corresponent a matèria de titularitat estatal —a la qual fa referència l'article 97 de la Constitució—, i ho fa mitjançant una llei de pressupostos. Però és ben evident que això vulnera la Constitució perquè l'article 152 de la Constitució estableix clarament que les

transferències o delegacions de l'Estat a les Comunitats Autònomes es faran per llei orgànica. Aquest, doncs, és un primer punt d'inconstitucionalitat.

Segon. L'article 28 de la Llei de Pressupostos obliga que l'acord que ha de prendre el Govern autonòmic abans esmentat, ho sigui per si mateix. És a dir que aquest article 28 prejutja i decideix qui ha de ser el titular de l'acord. Ara bé, l'article 9.8 de l'Estatut estableix la competència exclusiva en matèria de règim local amb la reserva de l'article 141.1.18 de la Constitució i, en tenir competència exclusiva, vol dir que es té potestat legislativa, una potestat legislativa que correspon al Parlament i que, a més a més, d'acord amb l'article 30 de l'Estatut, ha d'impulsar i coordinar l'acció política i de govern. Per tant, en fixar l'article 28 de la Llei de Pressupostos, en fixar, prejutjar i decidir la titularitat de l'acord, pretereix el Parlament i conculca l'Estatut pel que fa, substantivament, a l'article 9.1, a l'article 28 i a l'article 30.

Un altre punt, el tercer. L'article 28 de la Llei de Pressupostos de l'Estat per a 1982 modifica la tipologia i altera l'ordre competencial establert per la Constitució i l'Estatut. Per tant, vol convertir-se o constituir-se en un instrument de revisió o reforma de la Constitució i de l'Estatut, al marge del tipificat en l'article 56 i 57 de l'Estatut i en tot el Títol Desè de la Constitució.

Un altre punt, quart. L'article 28 de la Llei de Pressupostos introdueix una tècnica deslegalitzadora en detriment dels principis de reserva de llei i de legalitat. En efecte, el Govern central, segons aquest article 28, ha de transferir o delegar per decret, però a la vegada —punt 2 de l'article en qüestió—, ha d'establir amb referència expressa la legislació aplicable a cada transferència o delegació. Per tant, aquest article 28 permet al Govern central inviabilitar una llei mitjançant un decret, en contra dels articles 9.1, 9.3 i 103.1 de la Constitució.

Punt cinquè. L'article 28, tantes vegades esmentat, de la Llei de Pressupostos, sostreu les competències exclusives de l'article 9.8 de l'Estatut en matèria de règim local. Pot adduir-se, però, que en aquest article estatutari hi ha la reserva de l'article 149.1.18 de la Constitució, referent a les bases del règim jurídic. Ara bé, tot i amb això, és ben cert que la Llei de Pressupostos no és una llei de bases, si bé té un caràcter singular, i res no l'apropa al contingut de la sentència pel que fa a les bases del règim de les administracions públiques del Tribunal Constitucional de 28 de juliol de 1981.

En fi, un altre punt, el sisè. L'article 28 de la Llei de Pressupostos, en barrejar en aquesta Llei les matèries de règim local, comporta un coneixement confús de la norma pressupostària que entorpeix, a dreta llei, el tràmit de la presentació d'esmenes, segons estableix l'article 134.6 de la Constitució. Però, a més, i com a conseqüència, resulta que les matèries de règim local, en ser incloses en una llei pressupostària, queden fora del tràmit parlamentari de discussió i aprovació pròpia de les lleis no pressupostàries. I així, aquest article 28 —entenem—, suposa un frau objectiu al principi constitucional de la seguretat jurídica.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, sobre la base d'argumentacions no polítiques, estrictament tècniques, d'una observança màxima, d'un respecte escrupolós a l'ordenament vigent, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya creu adient la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

tat, d'acord amb el que és establert en l'article 34.4 de l'Estatut i, òbviament, d'acord amb el que és establert en l'article 161.1.c) de la Constitució, senzillament perquè l'article 28 de la Llei 44/1981, de 26 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat, l'article —dic— és, al nostre criteri, inconstitucional i, en aquest sentit, creiem que per a defensar l'ordenament, per a defensar la Constitució, l'Estatut i les prerrogatives d'aquest Parlament, escau plenament el dit recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Com a altre Grup proposant de la pretensió que s'interposi el recurs d'inconstitucionalitat, té la paraula el Diputat senyor Alavedra en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El Grup parlamentari de Convergència i Unió és, efectivament, un dels tres signants de la petició de convocatòria d'aquest Ple específic per tal que sigui interposat recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 de la Llei de Pressupostos de l'Estat per a l'any 1982.

Aquest article, d'entrada —al nostre entendre—, creiem que afecta l'àmbit propi d'autonomia de Catalunya i que vulnera, per tant, la Constitució espanyola i l'Estatut de Catalunya. La decisió ja presa amb gran diligència pel Consell Executiu de la Generalitat, d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra aquest article 28, ens permet de disposar avui, per a aquest debat i per a la decisió que avui prendrem, del Dictamen preceptiu del Consell Consultiu de la Generalitat, el contingut del qual avui nosaltres fem nostre.

Reconeixem, d'entrada, que aquest plantejament nostre d'avui està en contradicció amb la votació a Madrid de la Minoria Catalana; però, a pesar d'això, el Consell Executiu, des d'una defensa institucional de l'autonomia, va tenir dubtes immediatament sobre la constitucionalitat d'aquest article 28 i, el mateix dia 30 de desembre, fent referència a una llei que —ho recordo— és del 26 de desembre, va decidir demanar dictamen al Consell Consultiu de la Generalitat. A la vista d'aquest dictamen i després d'examinar el seu contingut, el Consell Executiu va acordar, immediatament, d'interposar recurs d'inconstitucionalitat. El Grup parlamentari de Convergència i Unió, congruent amb el Govern al qual dona suport, exposa avui una posició similar.

Sintèticament, aquest article 28 que estem debatent, del Pressupost de l'Estat per a 1982, autoritza el Govern de l'Estat, per mitjà de decret, a la transferència i delegació de funcions i serveis de l'Estat i dels seus organismes autònoms a les corporacions locals, en determinats supòsits i amb certs requisits. Les raons per les quals es pot considerar que aquest article 28 és inconstitucional, estan contingudes en el Dictamen del Consell Consultiu demanat pel Consell Executiu i aquí moltes d'elles han estat exposades pels Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Bàsicament, jo destacaria, en una repassada molt breu, la inclusió d'aquesta disposició de l'article 28 dins d'una llei pressupostària que em sembla que constitueix una llei de naturalesa singular i de contingut específic, segons la Constitució.

El Tribunal Constitucional —jo volia adduir aquí un argument més—, en la seva sentència del 20 del VII del 81; estableix que la Constitució ha reduït la Llei de Pressupostos a un

mer vehicle de reformes tributàries, a part, evidentment, de ser un estat de despeses i d'ingressos del sector públic estatal. Per tant, nosaltres entenem que una disposició d'aquest tipus, que afecta el règim local, no pot quedar incorporada en una Llei de Pressupostos, que té unes característiques molt especials, segons la Constitució. Aquesta Llei, aquest article 28 atorga facultats al Govern per a ampliar les competències de les corporacions locals, i, per tant, al nostre entendre, altera l'ordre competencial previst en la Constitució i, en el nostre cas, en l'Estatut d'Autonomia. Ampliant competències creiem que s'altera l'ordre competencial; però, sobretot, ampliant competències des de l'Estat directament a les corporacions locals, sense tenir en compte la competència exclusiva de règim local de la Generalitat de Catalunya. Efectivament, no s'assenyala tampoc específicament a l'article 28 quines funcions o serveis estatals poden ésser atribuïts a les corporacions locals, i, a més, es remet aquesta funció al Govern, i, per tant, això impedeix que les comunitats autònomes puguin exercir amb certesa la seva competència exclusiva de règim local, a la qual feia referència fa un moment.

Si preval, per tant, el plantejament de l'article 28 del Pressupost per a l'any 82, l'àmbit d'actuació de les entitats locals no podrà ésser acotat per la comunitat autònoma en exercici de la seva potestat legislativa, que ha d'exercir, evidentment, tot respectant les bases de l'Estat, com diu l'Estatut d'Autonomia en el seu article 9.8; però, evidentment, no podrà ser acotat perquè aquestes transferències o delegacions en no quedar fixades són volubles i la seva concreció, a més a més, escapa al legislador estatal, perquè hi ha una delegació al Govern.

Hi ha un altre punt al qual ha fet referència molt àmpliament el Diputat senyor Bigatà, que és el tema del possible veto del Consell Executiu a l'acord, a les decisions que prengui el Govern per a les funcions, i que, evidentment, representa una competència que no està prevista en l'Estatut d'Autonomia, i que afecta totes les relacions entre el Govern central i el Govern autòmic. El fonamental és que la Generalitat té competència exclusiva sobre el règim local, i és el Parlament, en ús de la seva potestat legislativa, qui ha d'habilitar el Consell Executiu de la Generalitat per prendre acords, i no un article dels pressupostos generals de l'Estat.

La competència exclusiva sobre règim local, de l'article 9.8 de l'Estatut, és una de les més importants de l'Estatut de Catalunya. En virtut d'aquesta competència exclusiva de règim local, aquí, en aquest Parlament es va legislar sobre les Diputacions, Llei malauradament anul·lada pel Tribunal Constitucional. D'altra banda, aquí, en aquest Parlament, també hi va haver un debat on, per majoria amplíssima d'aquest Parlament, es va condemnar, es va indicar com a limitativa la Llei de Bases de Règim Local, perquè vam considerar, la majoria d'aquest Parlament, que afectava la competència bàsica sobre règim local de l'Estatut d'Autonomia. Dit això, únicament cal indicar que evidentment aquest és un tema important, un tema conflictiu, i un tema d'unes fronteres insegures, sobre el qual les nostres institucions han d'estar especialment vigilants, i creiem, per tant, que és bo que aquest Parlament, a més del Consell Executiu, que ja ha pres la decisió, interposi recurs d'inconstitucionalitat contra aquest article 28, que al nostre entendre ve a portar major confusió en un tema tan transcendental per a la construcció nacional de Catalunya.

Efectivament, la construcció de la nostra autonomia passa per una relació claríssima entre les nostres institucions catalanes i d'aquestes, és a dir, de les nostres institucions catalanes, a les de l'Estat. I quan dic «institucions catalanes», en aquest cas, m'estic referint a les institucions d'autogovern, la Generalitat, i també, com a institucions catalanes, els ajuntaments i les diputacions, que, malgrat que el contingut possible polític d'unes i altres, ajuntaments i diputacions com a entitats locals i institucions d'autogovern, pugui ser diferent, és a dir, puguin ser ocupades per partits polítics diferents, han de trobar una relació institucional estable i segura, i, en definitiva, dins de l'àmbit de les competències de cada una d'aquestes institucions, han de trobar una relació col·laboradora.

Creiem que l'article 28 del Pressupost de l'Estat per a 1982 respon a una filosofia totalment diferent de la que jo ara aquí acabo d'explicar; tendeix, efectivament, a una política que nosaltres ja hem denunciat des d'aquesta tribuna i que consisteix en una relació directa Estat-ajuntaments, trencant el marc competencial de la Constitució i de l'Estatut, al nostre entendre, i reduint la importància política de les institucions d'autogovern, Consell Executiu i Parlament, que només tindran, en aquesta relació, en la prevista concretament en l'article 28 que estem debatent, la possibilitat d'un dret de veto en iniciar-se la relació. Nosaltres, com el qui més —aquí s'ha dit—, volem una vida local autònoma, però que es realitzi dins del marc de Catalunya. Efectivament, el poder estatal és molt vell, el poder local és més vell encara, el poder autonòmic és en canvi molt jove, i el poder autonòmic necessita que el poder local s'inscrigui en el seu marc, en una relació institucional segura, per poder així reforçar la seva relació, és a dir, la del poder autonòmic, amb l'Estat. Aquest, crec jo, és un dels grans temes pendents de resoldre, actualment, en la construcció nacional de Catalunya.

I, per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, nosaltres demanem el vot favorable de la Cambra a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 dels Pressupostos de l'Estat per al 1982.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari desitja un torn en contra? (*Pausa.*) No, no hi ha torn en contra. Aleshores, els Grups que no han intervingut en el debat tenen un torn d'intervenció de deu minuts. En nom del Grup dels Centristes, el Diputat senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, ens trobem davant d'un procés parlamentari en el qual, d'entrada, cal fer algunes afirmacions. La primera a la qual ja s'ha referit el Diputat senyor Macià Alavedra, és que aquest article efectivament va ser votat favorablement per la Minoria Catalana, quan va ser aprovat al Congrés dels Diputats. La segona, que aquest article de la Llei de Pressupostos, del 28, porta causa, d'alguna manera, d'acords en matèria local, forma part dels pactes o acords autonòmics entre el Partit Socialista, la Unió de Centre Democràtic i el Govern sobre aquesta matèria; bé és veritat, com diré després, que hi ha un afegit important respecte al contingut d'aquests acords subscrits pels partits a què he fet referència.

La primera qüestió a què haig de referir-me és la que planteja el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat, quan diu que la inclusió de normes d'aquesta naturalesa, que tracten

exclusivament de matèries locals, com transferències i funcions de servei de l'Estat a les corporacions locals, planteja problemes que es tracten dintre d'un text d'una llei pressupostària. No m'estendré massa sobre aquesta qüestió, entenc, amb tot el respecte al Dictamen del Consell Consultiu —Dictamen que valoro en la seva importància i que valoro degudament perquè crec que és important—, que és potser un dels punts més fluïxos, i jo diria que a la mateixa Exposició d'aquest punt del Dictamen del Consell Consultiu es troben elements suficients per a refutar o per a contraargumentar sobre la possibilitat que aquesta matèria de règim local sigui tractada en una llei de pressupostos. Cita el mateix Consell Consultiu, la Llei general Pressupostària, del 4 de gener del 77, cita expressament la seva Exposició de Motius, i en la part final diu que la importància que el sector públic va adquirint, fins i tot en els països de sistema econòmic mixt, i les vinculacions subjectives que els seus pressupostos generen estan dotant de generalitat i de sentit material la llei que en cada exercici referma aquests pressupostos, com, doncs, va estenent el seu àmbit d'aplicació, contemplant no simplement les despeses i els ingressos de l'Estat, sinó que es va estenent a altres matèries connexes amb aquestes.

Cita, d'altra banda, el Dictamen del Consell Consultiu, la sentència del mateix Tribunal Constitucional, del 20 de juliol del 1981, quan assenyala el caràcter instrumental de la Llei de Pressupostos, i assenyala, al mateix temps, el caràcter restringit que té el debat que respecte a aquesta Llei de Pressupostos té lloc al Congrés dels Diputats i al Senat, i diu que és necessari el requisit de la conformitat del Govern perquè tota proposició o esmena que signifiqui augment de despeses o disminució d'ingressos, que afecta qualsevol llei, tingui, en aquest cas, una restricció constitucional del debat. Acaba, no obstant això, el Dictamen del Consell Consultiu conclouent que una disposició referent a les transferències de serveis de l'Estat a les corporacions locals, en la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, sostrau l'esmentada disposició al tràmit parlamentari de discussió i aprovació de les lleis no pressupostàries. Jo diria que aquesta conclusió que treu el Consell Consultiu no és la correcta, respecte a aquesta sentència que hem llegit del Tribunal Constitucional, ja que en aquest cas concret a què estem referint-nos, el fet de tractar aquesta matèria local dins la Llei de Pressupostos no és un tema en el qual hi hagi un augment de la despesa pública ni una restricció dels ingressos, no hi ha, per tant, restricció del debat, i no va estar sotreta a la possibilitat dels Diputats de presentar-hi esmenes.

Sobre altres punts, quant al fet que l'article 28 té una redacció ambigua en el seu primer paràgraf i concedeix discrecionalitat al Govern per a transferir o delegar, la qual cosa contrasta amb el rigor de l'article 150.2 de la Constitució, que exigeix llei orgànica per a transferir a les comunitats autònomes, cal dir que la Constitució no exigeix requisits per a transferir o delegar competències de l'Estat o de les mateixes comunitats autònomes als ens locals, i que, quant als requisits de l'article 150.2 de la Constitució, es refereix a competències que van més enllà del que poden assumir pel seu estatut les comunitats autònomes, és a dir, el que en principi necessiten per a cobrir el seu àmbit d'autonomia, reconegut en l'article 137 de la Constitució. Per aquesta raó, i partint d'un Estat centralista, ha estat possible transferir als ens pre-autonòmics per decret i

fins i tot després d'aprovar la Constitució, inclòs el mateix territori de Catalunya, i que es considerava necessari anar omplint de contingut les que havien de ser les seves competències en la fase autonòmica, competències transferides en fase pre-autonòmica, ho repeteixo, després d'aprovar, fins i tot, la Constitució, que també eren estatals, i no s'ha entès mai que hi fos necessària una llei orgànica, és a dir, l'aplicació de l'article 150.2 de la Constitució.

I en aquesta mateixa situació es troben els ens locals, perquè quan s'aprovi la Llei de Bases de Règim Local, que no ha estat aprovada, és necessari de dotar els mecanismes perquè puguin anar rebent funcions i serveis de l'Estat en el futur, perquè els seus mateixos serveis, per la seva pròpia naturalesa, puguin ser transferits. Segons l'article 137 de la Constitució, tots els ens locals són també autònoms en aquesta esfera, i no és necessària una llei orgànica, i és suficient, com assenyala l'article 28, una llei ordinària que així ho autoritzi.

S'afirma també que aquestes transferències conculquen la distribució de competències establertes a l'article 9.8 de l'Estatut, a l'article 149.1.18 de la Constitució, perquè l'Estat només pot dictar llei de bases en matèria de règim local. Entenem que l'argument no és correcte en la seva aplicació al present cas, ja que la distribució de competències a què es fa referència es refereix a la regulació del règim local, mentre que el supòsit de partida de l'article 28 es refereix a funcions o serveis de l'Estat o als seus organismes autònoms, és a dir, aquelles funcions específiques que no corresponen a les comunitats autònomes, i que tot això no impedeix que la comunitat autònoma pugui impugnar les transferències concretes si entén que es produeixen en matèries que són competència seva, però això no afecta el sistema general que estableix l'article 28 de la Llei de Pressupostos.

L'argument esgrimit implicaria, una vegada reconegudes les comunitats autònomes, que l'Estat no podria mantenir una relació directa amb els ens locals en matèries que són d'específic interès local. No obstant això, que és jurídicament correcte, i que està en la línia dels articles 21 i 35 del Projecte de Bases sobre el Règim Local, tramès ja a les Corts, entenem que s'ha de tenir en compte, als efectes del nostre coneixement, que l'article 15 de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, si s'aprovés, prohibeix la transferència o delegació de l'Estat als ens locals, concretament a les diputacions, excepte serveis de recaptació de tributs, però que, en tot cas, hauria d'adaptar-se al que es preveu a la LOAPA, repeteixo, si s'aprovés en aquest punt.

Per fi, a l'últim paràgraf de l'article 28, que exigeix acord dels consells de govern de les comunitats autònomes perquè pugui produir-se la transferència, s'afirma que és inconstitucional, perquè de fet significa una transferència a les comunitats autònomes de facultats de titularitat estatal sense utilitzar el mecanisme de l'article 150.2 de la Constitució, i que, a més, el Consell Executiu de la Generalitat no pot assumir aquesta funció sense que ho aprovi aquest Parlament. El projecte enviat a les Corts pel Govern, al seu article 28, no tenia aquesta clàusula perquè entenia que, en ser funcions estatals i afectar les seves relacions amb els ens locals en l'àmbit autònom dels seus propis interessos, no era necessària cap intervenció de les comunitats autònomes. La introducció d'aquesta clàusula és deguda precisament a un esmena d'un partit nacio-

nalista, la minoria basca, per a defensar les competències generals sobre règim local de les comunitats autònomes. Aquesta esmena es va acceptar tot pensant que, per la seva actuació coordinada de tots els ens territorials, s'havia d'acceptar un mecanisme pel qual la comunitat autònoma, que coordina les funcions dels ens locals, pogués donar el seu vist-i-plau a la transferència en funció de la seva política local, si aquesta transferència afectava negativament el conjunt de les actuacions dels ens locals.

No es tracta, d'altra banda, que l'Estat hagi transferit una competència a la comunitat autònoma que exigeix el mecanisme de l'article 150.2 de la Constitució, sinó que l'Estat ha establert una condició per a l'exercici d'una facultat que a l'Estat li correspon exercitar, i en aquesta línia es podrien aportar nombrosos exemples legislatius sobre la necessitat d'informe vinculant d'un òrgan diferent de la mateixa administració directa de l'Estat. Fins i tot podria pensar-se que s'atribueixen competències al Consell d'Estat quan aquest evacua dictàmens preceptius i vinculants. Aquest argument per a un possible recurs no té lògica, ja que la sol·licitud i la decisió de transferir corresponen respectivament als ens locals i a l'Estat. Per tant, l'acord favorable de la comunitat, que només coneix el cas quan l'Estat i les corporacions locals han decidit ja transferir, significa, a la pràctica, un atorgament a la comunitat autònoma de la facultat d'informar preceptivament i vinculament. Per tant, no pot parlar-se de transferència de competències a la comunitat, que no ho pot sol·licitar, sinó que correspon als ens locals, i tampoc no pot prendre la iniciativa de transferir o delegar.

D'altra banda, jo afegiria sobre aquest cas que aquest és un principi general que s'estableix a l'article 28, però que no obsta perquè el mateix ordenament intern de cada comunitat autònoma exigeixi la intervenció si s'escau del Parlament. Jo no dubto que amb aquesta interpretació, o en el cas que no prosperés el recurs d'inconstitucionalitat i, per tant, s'apliqués l'article 28 i el Govern de l'Estat cregués oportuna la seva aplicació, que el Consell Executiu, ja que ha demanat aquest dictamen del Consell Consultiu i que el partit que li dona suport és un dels que propugna la impugnació o el recurs d'inconstitucionalitat d'aquest article 28, farà ús del que estic dient i que mai no atorgarà, si s'escau, aquest informe favorable sense abans demanar-ho a aquest Parlament.

D'altra banda, s'ha de tenir en compte que som en presència d'una llei evidentment aplicable a tot l'Estat i que les situacions que contempla són d'aplicació general, i, per tant, si aquí es diu que no cal el dictamen o l'acord favorable del Parlament, sinó que es parla de l'òrgan del Consell Executiu de la Generalitat en aquest cas concret nostre, cal tenir en compte que, segons l'article 69 de la Constitució, no és obligatòria l'existència d'assemblees legislatives a totes les comunitats autònomes. Concretament diu l'article 69.5, quan es tracta de la designació dels senadors per les comunitats autònomes, que aquesta designació correspondrà a l'assemblea legislativa o, si no n'hi havia, a l'òrgan col·legiat superior de la comunitat autònoma. I segons l'article 152 de la Constitució, només és preceptiva l'existència d'assemblea legislativa en aquells supòsits de comunitats autònomes que hagin accedit a l'autonomia mitjançant el procediment establert a l'article 151.

Per tant, entenc que això és d'aplicació general i que en últim terme, per salvar la dificultat possible de la no-existència

de Parlament o assemblea legislativa en alguna comunitat, es parla de l'òrgan col·legiat superior de govern d'una comunitat. En últim terme, repeteixo que estic convençut que el Consell Executiu podria perfectíssimament, o ho hauria de fer, portar, abans de pronunciar-se sobre una transferència o delegació proposada pel Govern o avalada per alguna corporació local de Catalunya, la conformitat prèvia d'aquest Parlament.

I per últim s'addueix que l'article 28.2 de la Llei de Pressupostos produeix una deslegalització indeguda en la matèria. En aquest punt hauríem de dir el que hem dit ja anteriorment, que igual que respecte als ens pre-autonòmics s'ha buscat un procediment eficaç per a completar els serveis que en el futur poden ser propis dels ens locals, tenint en compte que l'anterior legislació local atribuïa a l'Estat nombroses funcions que no és lògic que continuï retenint. En tot cas, existint l'autorització legal corresponent, no poden adduir-se preceptes constitucionals que impedeixin la transferència o delegació, com no han impedit, repetim, fins ara, les transferències a Catalunya en la seva fase pre-autonòmica, per a completar el que havia de ser lògicament una esfera d'autonomia una vegada aprovat el seu Estatut.

En últim terme, diria, en representació del meu Grup parlamentari, que si hi pot haver dubtes jurídics sobre l'adequada redacció de l'article 28 de la Llei de Pressupostos, crec que queda clara la seva intencionalitat política de dotar de contingut, d'anar desprenent-se substancialment i fonamentalment l'Estat de tota una sèrie de serveis i de funcions que ha estat retenint dintre d'una filosofia centralista de l'Estat, a favor de les corporacions locals.

Per tant, en virtut d'aquesta necessitat política de descentralització de l'Estat i de racionalització del mateix Estat —repeteix, en aquests serveis que es presten directament dins de l'àmbit territorial d'una corporació local, la gestió dels quals pot ser més eficaç i que pot afavorir la participació dels ciutadans—, creiem que per aquestes raons polítiques cal, per la nostra part almenys, oposar-nos a la pretensió de formular recurs d'inconstitucionalitat.

Acabaria dient que creiem que és oportuna políticament l'existència d'un article d'aquesta naturalesa per a anar preparant el terreny de la nova llei de règim local i perquè sigui veritat també el principi, crec, fonamental, bàsic, ple de novetat i important de la nostra Constitució de la distribució territorial del poder, i això vol dir, no simplement de l'Estat respecte a les comunitats autònomes, de les mateixes comunitats autònomes entre si i, per tant, de l'Estat respecte també a tot el que constitueix la xarxa territorial de poder del mateix Estat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la primera cosa que segurament hauríem d' aclarir és què és l'article 28 de la Llei de Pressupostos, al qual sens dubte s'estan referint, com és obvi, totes les intervencions, i al qual jo també, òbviament, em referiré; quina ha de ser la seva història, quina és la seva situació de present, com es va votar, encara que d'alguna manera també aquest tema ja ha sortit, i què representa realment.

L'article 28 sembla inserir-se en una dinàmica de possibilitar la descentralització administrativa de l'Estat cap a les entitats

locals sense voler interferir —però deformant-lo com després veurem—, el que és la descentralització política fruit de l'eix que representa el títol vuitè de la Constitució i, en definitiva, allò en que diem —o almenys en dic jo— Estat de les autonomies.

Però això es fa amb una història, que és una història, la del projecte, que ve del Govern, que és cert, com ha dit el senyor Capdevila —i convé discutir aquestes coses aquí— que segurament és o treu raó d'uns certs acords en matèria municipal autonòmica però que no és una redacció tècnicament acurada. Després ho veurem, si ho comparem amb l'article 21 de l'actual projecte de la llei de bases de règim local, que treu la mateixa raó i que, sens dubte, és molt diferent tècnicament, encara que només canviï una paraula. Primer tema.

Segon tema. Debat a ponència i comissió, dues esmenes, una de Coalició Democràtica, que no entra, que no surt, i l'altra de la Minoria Basca, del PNB, en la qual, amb la concepció típica del nacionalisme particularista respecte al que ha de ser l'Estat i com controlar que no ens ofeguin des de l'Estat aquestes competències que són nostres, s'introdueix un esquema constitucionalment absolutament aberrant, que és que el Govern de l'Estat pot ser controlat en la seva acció per un govern de comunitat autònoma, que es veti, o es possibiliti el veto a l'acció del Govern de l'Estat, votat, òbviament, per l'altre nacionalisme particularista que té presència amb Grup al Congrés de Diputats, que es diu Minoria Catalana, com ja, d'altra banda, ha plantejat i ha dit el Portaveu del mateix partit, coalició, però en Grup Convergència i Unió, aquí en aquest Parlament. I es va votar. I va sortir, amb el vot contrari dels socialistes. Amb el vot contrari dels socialistes, amb explicació en Comissió, justament perquè això representava una distorsió del concepte d'Estat que hem de construir, un Estat que ha de tenir unes regles del joc. Després explicaré en què consisteix, en definitiva, el problema, i ja veuran les senyores i els senyors Diputats com el tema no és aquest tema que es planteja, sinó un altre de molt més corrent, molt més de cada dia, molt més provincià.

Què diu el Consell Consultiu quan se'l consulta sobre aquest tema? Ens diu: en una llei de pressupostos, que és una llei formal, adjectiva, no es poden situar elements de legislació material o substantiva. Bé, això és una tesi maca, és als llibres, és als tractats, però això és un tema que a cap pressupost del món, no ja al projecte del pressupost de la Generalitat presentat pel Consell Executiu —i espero que menys, tant de bo!, menys, la llei que surti del Parlament—, és veritat. Una llei de pressupostos també, també, regula marginalment, en la mesura que regula estat de despeses i estat d'ingressos, regula també forma d'invertir, forma d'actuar pressupostàriament i, com a conseqüència, continguts materials, i, com a conseqüència, continguts substantius. I una llei de pressupostos ja no és allò d'una llei adjectiva, una llei formal, una llei que no pot de cap manera tractar de temes de continguts. Això no passa en cap país del món. De tota manera, el Consell Consultiu, també ho reconec, ho reconeix així, ha estat llegit em sembla en el seu informe. Primer tema que planteja el Consell Consultiu.

Segon tema que planteja? Diu que l'article 28 altera l'ordre de distribució de competències i permet la cessió de funcions de l'Estat sense cap limitació i control als ens locals.

I aquí és on és l'error fonamental tècnic —que esdevé error constitucional, sens dubte— de la redacció de l'article 28, el primer error dels dos que esmentarem i en què basarem el nostre vot. Perquè parla —com ja ha dit, em sembla, el Diputat Borja— de funcions i serveis de l'Estat, i el Govern, per decret, no pot transferir funcions i serveis de l'Estat a un ens local, i no ho pot fer perquè funcions, que és un concepte jurídic indeterminat però prou determinat perquè es pot confondre clarament amb el de competència, té un abast que fins i tot podia arribar a l'abast legislatiu i és obvi que de cap manera per decret no es poden transferir o delegar competències de caire legislatiu, i menys, sens dubte, a ens que, de cap manera no puguin exercir aquesta competència perquè no tenen competència legislativa en ells mateixos.

L'article 21 del Projecte de Llei de Bases de Règim Local amb esmenes de totalitat socialistes —per això que cadascú es col·loca la seva bandera— no obstant, diu «L'Administració de l'Estat pot transferir activitats i serveis que li siguin propis als ens locals.» Activitats i serveis, no funcions i serveis; això és molt diferent, senyor Capdevila —i em això els socialistes estem d'acord— i després ho explicaré per què hi estem d'acord—, perquè és una pràctica real i no interfereix gens ni mica en l'existència de les comunitats autònomes sinó que, fins i tot, podria enfortir-les, com després també intentaré explicar.

En definitiva, per tant, el primer error de l'article 28, és parlar de funcions, que és un concepte jurídic indeterminat però fàcilment interpretable com a competència i, per tant, amb tot el que allò comporta de possible interferència amb l'article 152 de la Constitució. Però el 152 de la Constitució, ¿impedeix que hi hagi descentralització administrativa des de l'Estat als ens locals? Nosaltres afirmem que no, no ho impedeix. Impedeix, sens dubte, que hi hagi cessions de competències, amb nivells que no hi corresponen, als ens locals; però no impedeix, de cap manera, per exemple, que aquesta competència de cada dia... Perquè parlem de coses, del que passa; posem-ne exemples: de quines competències es tracta, de quines funcions, serveis o actuacions es tracta? Això que s'anomena la talla dels soldats, el fet de tallar, de mesurar o d'amidar els soldats. És una competència exclusiva de l'Estat d'aquelles que per la seva naturalesa són intransferibles a les Comunitats autònomes —forces armades— i no obstant, mirin per on, està transferida o delegada una part de la seva gestió als ens locals, i espero que la Generalitat no demani aquesta competència. Una.

Dues: estadística d'interès estatal i pel que fa als censos. Vol, la Generalitat de Catalunya, encarregar-se de fer els censos? Entra en competència això amb els ajuntaments? És que no ens hem assabentat del que és un Estat descentralitzat políticament i descentralitzat administrativament, i en això hem d'aclarir-nos perquè llavors sempre entraran en competència els ajuntaments amb les comunitats autònomes, quan les comunitats autònomes són autogovern, diguem-ho clar: autogovern amb capacitat legislativa, i els ajuntaments són elements de gestió que convé que portin el màxim de gestió per tal de fer la gestió més barata, més econòmica, més eficaç de cada ciutadà.

Més exemples que podríem posar d'aquest tipus d'actuació

dels ajuntaments: l'administració de la justícia —intransferible, indelegable—, i els jutjats de pau? No tenen una certa competència de gestió els ajuntaments sobre els jutjats de pau, de gestió de serveis? I això és una competència, una gestió que entrebanqui la realitat de l'Estat de les autonomies i les competències de la comunitat autònoma?

Però, fins i tot, anem més enllà. És obvi que estic convençut —no vull posar-ne exemples— que competències, com ara les que comporten la vigència i la gestió del Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona, segurament el Consell Executiu i el senyor Conseller que aquí és present, no les voldria per a ell mateix ara. Patronat Municipal de l'Habitatge. És que l'Executiu de la Generalitat voldria emportar-se ara el que signifiquen els polígons de Cinco Rosas i tot allò, ara? I, els que són del Patronat municipal de l'Habitatge, els voldria?

No convé que això sigui competència de gestió municipal i, fins i tot, si l'Estat ha de transferir el que és el seu patrimoni d'habitatge, aquest creat amb aquestes diferents obres de l'època franquista i amb el Ministeri de la Vivenda. Transferir això als municipis? Millor gestió. I la Generalitat no l'interfereix en la seva activitat ni en la seva actuació.

Per tant, mesurem el tema en la seva realitat. Que un error tècnic esdevé error constitucional, que és parlar de funcions. No convé parlar de funcions perquè això pot —parlant de funcions— entrebancar el que diu l'article 152. Primer tema.

Segon tema. No es pot dir —article 97 de la Constitució— que el Govern de l'Estat tingui limitada la seva funció de governar i de fer decrets per a governs de les comunitats autònomes, igualment com el Govern de la Generalitat de cap de les maneres accepta —i em sembla legítim, i el Grup Socialista votarà sempre al seu costat en aquest tema— que l'ajuntament pugui vetar una acció del Consell Executiu de la Generalitat perquè llavors estaríem distorsionant la lògica de la distribució de competències polítiques i administratives d'aquest país que entre tots volem construir si ens deixen.

No obstant això, i per a aquests dos temes, pel tema que no es pot parlar de funcions en l'article 28; pel tema que no es poden posar vetos a l'acció de Govern, del Govern de l'Estat des d'altres instàncies que constitucionalment ni sigui previst que ho facin —una altra cosa és el Congrés de Diputats o el Senat—, nosaltres hem de votar —i votarem— que sí, malgrat que o perquè ja varem votar que no en el Congrés de Diputats quan es va aprovar aquest article de pressupostos.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabat el debat, anem a procedir a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 de la Llei 44/1981, del 26 de desembre, dels Pressupostos Generals de l'Estat per al 1982.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin a favor de la interposició del recurs, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors Diputats que hi estiguin en contra?.

Els senyors Diputats que s'abstinguin?.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 99 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció; la majoria absoluta ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

(Manquen sis minuts per a dos quarts de set del vespre.)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L'OBRA LEGISLATIVA 1932-1939

Edició i estudi introductori a cura
d'Ismael E. Pitarch

Prefaci
del M. H. Sr. Heribert Barrera
President del Parlament de Catalunya

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
BARCELONA
1981

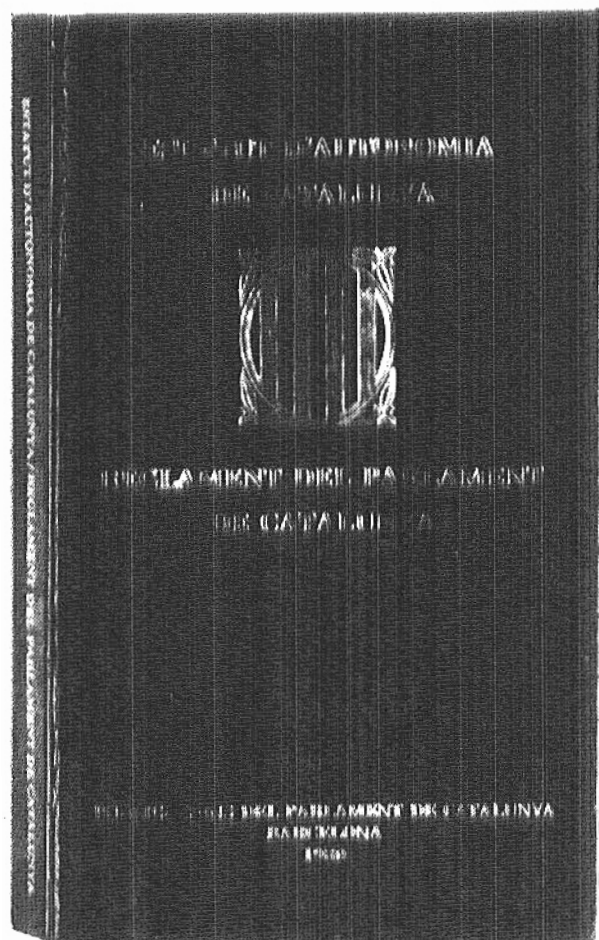
Recopilació de les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya durant el període de 1932-1939, reproduïdes en facsímil i ordenades per matèries. Estudi introductori sobre la funció legislativa al Parlament de Catalunya.

Format 210x310 mm

425 pàgines

Relligat en símil pell i daurats, amb sobrecoberta a 4 tintes.

De venda a la Majordomia del Palau del Parlament, i a les llibreries següents: Barcelona: Ballester, Bosch, Hogar del Libro, Llibreria de Ciències Mèdiques i Jurídiques i Porter.— Girona: Llibreria 22.— Lleida: Urriza.— Madrid: Llibreria Marcial Pons.— Mataró: Llibreria Robafaves.— Tarragona: Vyp.— Vic: La Tralla.

Publicacions del Parlament de Catalunya

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistèmatics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 350 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, BARCELONA-3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.

